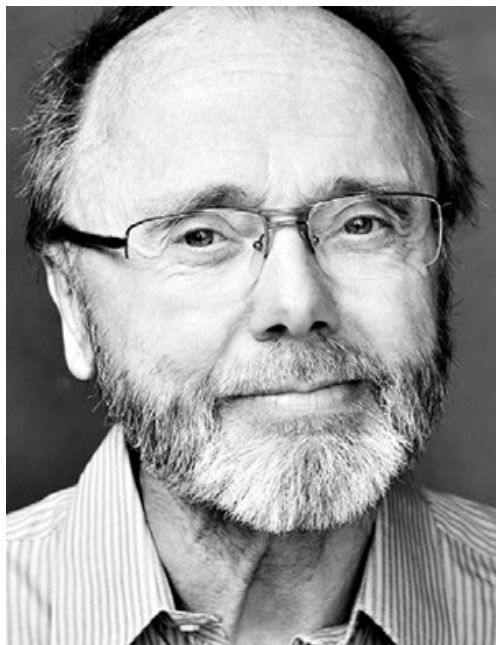

Torleiv Odland

1943-2018

TEKST

Sverre L. Nielsen

PUBLISERT 4. juni 2018

TORLEIV ODLAND døde fredfullt 5. mai, etter et langt sykeleie. Familie og venner rakk akkurat å feire 75-årsdagen sammen med ham før han måtte forlate hjemmet for godt, med innleggelse på sykehus og sykehjem.

For Torleiv var psykologien hans store lidenskap, og han har satt mange spor etter seg i profesjonen. Han har vært tilknyttet Institutt for Psykoterapi og Senter for psykoterapi og psykososial rehabilitering ved psykoser (SEPREP). I 25 år var han en skattet veileder for kolleger ved flere avdelinger ved psykisk helseinstitusjoner i Norge og Danmark, samtidig som han var ansatt ved Dikemark sykehus og i Psykologforeningen. Han hadde egen privatpraksis i nesten hele sin yrkesaktive karriere. Han var en av de første som fikk driftstilskudd da denne ordningen ble etablert.

I 1990 ble Torleiv ansatt som fagsjef i Psykologforeningen. Dermed ble han en viktig medspiller i en tid med stor ekspansjon av profesjonen i Norge. Det ble mer enn nok å sette tennene i for en fagsjef. Torleiv ble spesielt en aktiv pådriver for kvalitetssikrende tiltak på testfeltet, i fagetikken og i veiledning. Han var initiativtaker og sentral i oppbyggingen av det toårige veilederprogrammet som utdanning av veiledere. Internasjonalt deltok han i løpet av årene i flere komiteer i EFPA, vår europeiske

paraplyorganisasjon. Han deltok blant annet i det tidlige arbeidet med å få etablert EuroPsy, og var drivkraften i et hjelpeprogram som Psykologforeningen startet i samarbeid med foreningen i Zimbabwe.

Etter hvert fikk Torleiv et stort og betydelig nettverk både nasjonalt og internasjonalt. Psykosebehandling var et fagområde som han spesielt interesserte seg for, og som han jobbet med i sin privatpraksis. Da Psykologforeningen tidlig på 90-tallet måtte ta inn over seg at fagetikken var et felt det måtte tas et alvorlig tak i, var det Torleiv som fikk i oppdrag å organisere konferanser, kurs og seminarer om fagetikk og terapi. Som den kloke, kunnskapsrike, lyttende og, ikke minst, arbeidsomme mannen han var, ble det mange, svært mange, som satte pris på samarbeidet, kollegialiteten og vennskapet hans.

Torleiv var en arbeidsnarkoman, i positiv betydning. Da «ungene» var ute av redet, og han, sammen med sin kjære Tove, besluttet å satse fullt på sine interesser, gikk han virkelig fullt inn. Etter en syv-åtte timers arbeidsdag, som startet etter noen harde runder med squash, gikk han over til privatpraksisen, som varte til langt på kveld. Fem timers søvn så ut til å holde for ham. Og slik var det inntil han dessverre ble rammet av Parkinsons sykdom. Han måtte innse at arbeidskapasiteten ble dårligere, gikk av som fagsjef ved slutten av 2004, og over i stilling som seniorrådgiver. I flere år fremover vurderte han om han skulle få gjennomført en dyp hjernestimuleringsoperasjon. Det var en vanskelig beslutning å ta. Vi hadde lange diskusjoner om temaet. Da han til slutt bestemte seg for operasjon, var han klar over risikofaktorene. Bevegelsesforstyrrelsene forsvant i noen grad, men det skulle vise seg at operasjonen fikk negative følger, og han ble tiltagende dårligere. Etter en lang sykemeldingsperiode begynte han å jobbe noe, men måtte så innse at han ikke kunne arbeide lenger. I november 2011 pensjonerte han seg.

Torleiv var en mann som sjelden brukte store ord. Han trengte det ikke. Når han snakket, lyttet vi til hva han sa. Vi leste det han skrev, og vi så hva han fikk til. For det vil vi alltid huske ham.

Takk, Torleiv.

På vegne av Psykologforeningen

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 56, nummer 6, 2018, side 546

TEKST

Sverre L. Nielsen, Seniorrådgiver Norsk psykologforening